

Arrest

nr. 62 197 van 26 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BEERNAERT, loco advocaat C. HANS, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 juli 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 juli 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 oktober en op 3 december 2010.

1.3. Op 17 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 maart 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Velika Slatina (gemeente Kosovo Polje), en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. U woonde voor de oorlog in Velika Slatina waar u een jaar school volgde. U werd op school gepest door jongeren van uw klas, omdat u tot de Roma-etnie behoorde. U ging na een jaar niet meer naar school. Tijdens de oorlog van 1999 – u was toen twaalf of dertien jaar oud – bracht uw vader u naar het huis van uw oom in de wijk Halit Ibishi (gemeente Urosevac), omdat uw vader vreesde dat, gezien u groot van gestalte was, Albanezen of Serviërs u zouden meenemen om aan oorlogsactiviteiten deel te nemen. Hijzelf bleef niet in Urosevac, maar keerde naar Kosovo Polje terug. Sindsdien verloor u het contact met uw ouders, uw broer en uw zussen. U hoorde later dat jullie huizen waren afgebrand en dat uw vader naar het buitenland was vertrokken. Daarom keerde u niet naar Kosovo Polje terug. U hoorde van andere Roma te Urosevac dat Roma werden mishandeld en daarom werd u aangeraden om niet naar buiten te gaan. Vanaf 2007 stond u om in u en uw gezins levensonderhoud te kunnen voorzien op de plaatselijke markt. U kreeg al na de tweede of derde keer dat u er stond problemen. U werd er door Albanese en Ashkali verkopers herhaaldelijk verbaal aangevallen. Ze zeiden dat u de markt moest verlaten en dat ze u zouden doden. Soms werden de kinderen door de andere verkopers opgezet om iets bij u te stelen of om uw standplaats omhoog te heffen. Wanneer de andere verkopers hoorden dat u de kinderen hierop aansprak, vroegen ze u waarom u dat deed. U kreeg dan een klap en u werd verteld terug naar huis te keren. Zo werd u op de markt twee- à driemaal per week lastig gevallen. Desondanks bleef u op de markt staan tot voor uw vertrek naar België. Eind 2008 vielen rond twaalf à één uur 's nachts een aantal personen bij jullie binnen. Ze duwden u omver, sloegen u met een boksbeugel en pakten ook uw echtgenote X.(...) B.(...) aan, die toen zwanger was van jullie tweede kind. U werd neergestoken ter hoogte van de lies en in de arm toen u zich probeerde te verdedigen. Uw oom, die enkele huizen verder woonde, hoorde het geschreeuw en kwam poolshoogte nemen, maar de daders waren al gevlucht. Uw oom belde een privé-dokter op. Uw echtgenote had veel pijn in de buik tengevolge de slagen. Jullie tweede kind werd als gevolg hiervan via een keizersnede een maand te vroeg ter wereld gebracht. Deze dokter behandelde ook uw verwondingen. Ook de politie werd door uw oom verwittigd. Bovenstaande incidenten gaf u meermaals aan bij de politie en bij Eulex. U werd echter niet goed geholpen. U ging uw problemen ook aankaarten bij H.(...) M.(...), een plaatselijke Roma-leider, die u zei ter plaatse te blijven en te proberen vol te houden. Vier à vijf weken voor uw vertrek uit Kosovo vielen onbekenden bij u binnen. Uw echtgenote was in de tuin en u was op dat moment afwezig. Er kwamen twee Albanezen en zij begonnen uw echtgenote te duwen en haar kleren te scheuren. Ze begon hierop hard te schreeuwen waardoor voorbijgangers werden gealarmeerd. Hierdoor besloten de mannen te vluchten. U ging dit feit wederom aangeven bij de politie. De agenten die u van dit laatste probleem inlichtte verweten u echter dat ze u meer en meer op het politiebureau zagen, dat ze u eerder al gezegd hadden dat ze wel eens zouden langskomen en dat u dus op hen moest wachten. De laatste keer werd u geslagen twee à drie weken voor uw vertrek naar België. U ging voor deze feiten naar een andere Roma-leider, M.(...) J.(...), en naar de politie, maar opnieuw werd u niet verder geholpen. U kon het niet langer meer aan en besloot uit angst om gedood te worden Kosovo te verlaten. U kwam samen met uw echtgenote naar België waar u op 12 juli 2010 asiel aanvraagde. Ten gevolge van de gebeurtenissen in Kosovo raakte uw echtgenote na haar aankomst in België gestresseerd waardoor ze plots kan flauwvallen. Hiervoor is ze in België in behandeling. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw UNMIK-identiteitskaart, afgeleverd te Pristina op 30 augustus 2007, uw lidkaart van de Roma-partij PRYK, een attest opgesteld door de Roma-partij PRYK, afgeleverd te Urosevac op 18 mei 2010, en een uittreksel uit het medisch dossier van uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er twijfels rijzen omtrent uw beweerde recente herkomst uit Urosevac. U verklaarde sinds het uitbreken van de oorlog tot uw vertrek naar België in juli 2010 in de wijk Halit Ibishi (gemeente Urosevac) verbleven te hebben (CGVS 27 oktober 2010, p. 3). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt echter dat u noch op de kieslijsten van Kosovo Polje – waar u geboren bent – noch op de kieslijsten van Urosevac geregistreerd bent, maar wel op de kieslijsten van Vucitrn. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u nooit in Vucitrn te hebben gewoond. Op de vraag hoe het dan komt dat een persoon met exact dezelfde voor- en familienaam en exact dezelfde geboortedatum als u te Vucitrn staat geregistreerd, antwoordde u enkel dat u thuis geboren bent te Slatina en niet in een ziekenhuis en dat u beschikte over een UNMIK-kaart waarmee u overal kon gaan (CGVS 27 oktober 2010, p. 3). Bovenstaande vaststelling werpt dan ook twijfels op aangaande uw recent verblijf in Urosevac. Dit wordt bevestigd door uw bewering dat uw echtgenote eveneens over een UNMIK-identiteitskaart beschikte. Zij zou deze echter kwijtgeraakt zijn in een bos

tijdens uw reis naar België (CGVS 27 oktober 2010, p. 5; p. 10; CGVS B.(...) X.(...) 27 oktober 2010, p. 3; p. 7-8). Uit de beschikbare informatie blijkt dat iedereen die in het bevolkingsregister geregistreerd staat en voldoet aan de voorwaarden om te stemmen, zijnde 18 jaar of ouder zijn, automatisch op de gemeentelijke kieslijsten terechtkomt. Uit de reeds geciteerde informatie blijkt dat uw echtgenote evenwel niet voorkomt op de kieslijsten van de gemeente Orahovac, waar zij zou zijn geboren, noch op de kieslijsten van Kosovo Polje, Vucitrn of Urosevac. Jullie bewering dat uw echtgenote over een UNMIK-identiteitskaart met een persoonlijk UNMIK-identiteitsnummer zou beschikt hebben heeft u dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Dat zij deze UNMIK-identiteitskaart, die samen met de geboorteaktes van uw kinderen A.(...) en L.(...) in een tasje zat, in een bos onderweg naar België verloren zou hebben (CGVS 27 oktober 2010, p. 5), is bijgevolg ongeloofwaardig. Gezien er aan het door u beweerde verlies van verschillende identiteitsdocumenten geen geloof gehecht kan worden, komt tevens de geloofwaardigheid van de door u beweerde identiteit en herkomst van uw beide kinderen op de helling te staan. Gezien uw echtgenote niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij over een UNMIK-identiteitskaart beschikte, heeft zij ook haar beweerde herkomst uit Kosovo en haar beweerde verblijf aldaar tot 2010 niet aannemelijk gemaakt. Bovenstaande vaststellingen aangaande de identiteit, de herkomst en het recent verblijf van uw echtgenote en kinderen nopen er dan ook toe te besluiten dat u uw bewering dat u sinds de oorlog in Kosovo tot uw komst naar België in 2010 onafgebroken in Urosevac zou verbleven hebben geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Dit blijkt overigens tevens uit uw bewering dat u van Eulex maandelijks 30 à 40 euro sociale steun kreeg (CGVS 27 oktober 2010, p. 8). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat Eulex de taak heeft om de Kosovaaarse politie en justitie te monitoren, te begeleiden en te assisteren. Eulex verleent geen sociale steun.

Gezien jullie uw verblijf in Urosevac geenszins aannemelijk gemaakt heeft, komt ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen aldaar – u en uw echtgenote werden door zowel Albanezen als Ashkali op straat lastiggevallen, er werden stenen en flessen met benzine naar jullie gegooid, u werd sinds 2007 op de plaatselijke markt gepest, geslagen en geschopt, vier onbekenden vielen eind 2008 bij u binnen en u en uw echtgenote werden toen zwaar aangepakt en uw echtgenote werd door twee Albanezen een aantal weken voor jullie vertrek naar België aangerand – ernstig op de helling te staan. Dat hieraan slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat deze door u aangehaalde zwaarwichtige incidenten geenszins in overeenstemming kunnen gebracht worden met de beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de Roma-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren, ondermeer met M.(...) J.(...), een contactpersoon van het Commissariaat-generaal, zoals ook uit de geciteerde informatie blijkt, en wiens organisatie u over uw problemen meermaals uitgebreid ingelicht zou hebben (CGVS 27 oktober 2010, p. 9; p. 13; CGVS 3 december 2010, p. 3; p. 6; p. 10), is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van Roma in Kosovo in het algemeen en in Urosevac in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. Ook de veiligheidssituatie in de wijk Halit Ibishi wordt als goed ervaren. Er wordt in deze informatie absoluut geen melding gemaakt van de door u aangehaalde problemen die u nochtans aangekaart zou hebben (zoals uit het door u neergelegde attest blijkt). De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. **In diverse regio's van Kosovo, waaronder in Urosevac, werden de afgelopen jaren geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de Roma-gemeenschap betrokken was.** De Roma beschikken over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de Roma vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dat u al jaren op de markt problemen zou hebben, dat u en uw echtgenote zouden bekogeld zijn met stenen en flessen, dat u eind 2008 slachtoffer zou geworden zijn van een inval waarbij u en uw echtgenote zwaar gewond raakten, en dat uw echtgenote een aantal weken voor uw vertrek aangerand zou zijn, is in het licht van bovenstaande informatie dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Het door u neergelegde attest van M.(...) J.(...), waaruit moet blijken dat u veel problemen met medeburgers in Urosevac kende, dat u bedreigd en uitgescholden werd, doet hieraan geen afbreuk, gezien ze geenszins in overeenstemming te brengen is met bovenstaande informatie.

Daar er aan de door u aangehaalde problemen geen geloof gehecht kan worden, wordt ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde politiekachten fundamenteel ondermijnd. Dit blijkt tevens uit een voornamelijk tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Uit uw verklaringen die u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aflegde blijkt dat u geen klacht bij KFOR (Kosovo Force) indiende – u ging enkel bij de politie en bij Eulex – (CGVS 27 oktober 2010, p. 8). Bij uw tweede gehoor zei u echter dat u wél bij KFOR bent geweest naar aanleiding van uw problemen op de markt.

Toen u hiermee geconfronteerd werd, zei u dat KFOR en Eulex hetzelfde zijn (CGVS 3 december 2010, p. 6). Deze uitleg is echter geenszins afdoende, gezien het hier enerzijds om twee afzonderlijke organisaties gaat met een duidelijk verschillende missie en profiel en anderzijds omdat u later, nadat u op het verschil tussen beide organisaties gewezen werd, toch nog herhaalde dat u zowel bij KFOR als bij Eulex en de politie klacht indiende (CGVS 3 december 2010, p. 8). Deze ernstige tegenstrijdigheid betreffende uw zoektocht naar bescherming in Kosovo ondergraaft dan ook ernstig de geloofwaardigheid van deze door u beweerde beschermingszoektocht. Overigens stemt de door u geschetste apathische houding van de politie ten opzichte van uw problemen niet overeen met de beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met Roma-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de Roma-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de Roma-gemeenschap geen grote klachten heeft over de justitie, met uitzondering van de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en –middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan/Gnjilane (juli 2009) en in de Halit-Ibishi-wijk in Ferizaj/Urosevac (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de Roma-gemeenschap in Kosovo. Het eventuele bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de Roma-gemeenschap wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Uit bovenstaande bevindingen blijkt dan ook dat er aan de door u geschetste veiligheidsincidenten die u de afgelopen jaren in Urosevac zou meegemaakt hebben niet het minste geloof kan worden gehecht. Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot een enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,..., spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

U verklaarde dat u uw kinderen in Kosovo niet naar school kon sturen. U illustreerde dit ondermeer aan de hand van uw eigen schoolervaringen (CGVS 3 december 2010, p. 4). Vooreerst dient er te worden gewezen op het feit dat u vóór de oorlog in Kosovo naar school ging (CGVS 27 oktober 2010, p. 6) en dat de situatie in Kosovo sinds de oorlog intussen volledig gewijzigd is. Bijgevolg heeft uw vrees om uw kinderen in Kosovo naar school te sturen een fundamenteel hypothetisch karakter, temeer daar uit niets blijkt dat u uw kinderen ooit ingeschreven heeft (CGVS 27 oktober 2010, p. 6; CGVS 3 december 2010, p. 4). Tevens kan in dit verband opgemerkt worden dat het onderwijssysteem in Kosovo openstaat voor leden van de Roma-gemeenschap – zowel in Urosevac als in Kosovo Polje gaan leden van de RAE-gemeenschap naar school –, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Meerdere factoren werken deze situatie in de hand, waarvan de belangrijkste zijn: armoede en een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van Roma in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op

integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de Roma in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië), waaronder scholen in Kosovo Polje, de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd.

Uw echtgenote verklaarde dat zij vanwege haar medische problemen ook in Kosovo werd behandeld, maar dat de behandeling daar niet toereikend was. Zij stelde geen goede medicatie te krijgen en dat de Albanezen haar niet behandelden (CGVS B.(...) X.(...), 27 oktober 2010, p. 9; 03 december 2010, p.5). Naast het feit dat hierboven reeds gebleken is dat ze haar recente herkomst uit Kosovo niet aannemelijk gemaakt heeft, zijn haar beweringen bovendien niet in overeenstemming met de beschikbare informatie. Hierin blijkt dat leden van minderheidsgroepen in de gemeente Urosevac gebruik kunnen maken van de publieke en private medische centra aldaar. Zij kunnen hier terecht in hun eigen taal en kennen geen ernstige problemen in hun toegang tot de gezondheidszorg.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een anti-discriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, tewerkstelling,..., van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de Roma-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, anti-discriminatie, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de Roma in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de Roma tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR (Office of the United Nations High Commissioner for Refugees) in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de Roma, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en uw lidkaart van een Roma-vereniging bevestigen uw identiteit, uw etnische origine en uw nationaliteit. Deze staan hier echter niet ter discussie. Het uittreksel uit het medisch dossier van uw echtgenote bevestigt haar medische problemen, maar biedt geen uitsluitsel over de oorzaak hiervan. Gezien hierboven reeds gebleken is dat er aan de door u vermelde oorzaken, i.e. de mishandelingen die u en uw echtgenote in Kosovo ondergingen, geen enkel geloof aan kan worden gehecht, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat deze medische problemen zouden verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, cfr. artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het redelijkheidsbeginsel, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker, onder verwijzing naar het verslag van UNHCR van 9 november 2009, aan dat voor de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus aan een betrokkene rekening dient te worden gehouden met de individuele merites van het dossier en het ondubbelzinnig blijkt dat de verklaringen wel degelijk geloofwaardig zijn en in ieder geval in overeenstemming zijn met de voorhanden zijnde informatie over de problemen die Roma's in Kosovo ondervinden. Verzoeker vervolgt dat niet kan getwijfeld worden aan het feit dat hij, zoals hij verklaarde, het slachtoffer is geweest van mentale en fysieke mishandeling, pesterijen, bedreigingen en een gewapende inval in zijn huis met een poging tot moord op hem en zijn ongeborn kind, ter staving waarvan hij een attest voorlegt van de heer M. Jashari, leider van de Roma partij. Verzoeker wijst er nog op dat hij verschillende pogingen heeft ondernomen om de aangehaalde problemen door de lokale autoriteiten te laten behandelen. Hij wijst er tevens op dat uit de voorhanden zijnde informatie en zijn verklaringen blijkt dat de discriminatie en haat tegenover de Roma's ertoe leidt dat zij in Kosovo geen effectieve toegang hebben tot onderwijs, noch tot ziekenhuizen en zij niet buiten hun enclaves waar zij leven kunnen, gelet op de beperkte bewegingsvrijheid.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat, rekening houdende met de feiten die zich in het land van herkomst hebben voorgedaan, hij een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Bij het verzoekschrift worden volgende rapporten toegevoegd: Caritas International "*Landenfiche Kosovo*", Januari 2010; UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* van 9 november 2009 en "*Assemblée parlementaire, 'Roma asylumseekers in Europe'*". Het attest van PRYK werd reeds ingediend en is aan het administratief dossier toegevoegd.

Bij de nota wordt een document toegevoegd: "*Supporting documents which may be required to establish identity and eligibility*".

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er twijfels rijzen over zijn beweerde recente afkomst uit Urosevac, (ii) aan de door hem geschetste veiligheidsincidenten die hij de afgelopen jaren in Urosevac zou hebben meegemaakt niet het minste geloof kan worden gehecht, (iii) de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, (iv) en UNHCR richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de Roma, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. De Raad stelt vast dat de verschillende motieven van de bestreden beslissing gedetailleerd en omstandig worden toegelicht en dat verzoeker de verschillende motieven probeert te weerleggen of te ontcrachten zodat hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

2.6. Daargelaten de vraag met betrekking tot verzoekers recente herkomst uit Urosevac, temeer beide partijen het er over eens zijn dat het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd ten aanzien van Kosovo en meer in het bijzonder Urosevac, stelt de Raad vast dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is en de bestreden beslissing omstandig en op basis van objectieve informatie motiveert dat verzoeker in zijn land van herkomst een beroep kan doen op de bescherming van een heel aantal aanwezige autoriteiten in Kosovo (administratief dossier, stuk 29, diverse CEDOCA-antwoorddocumenten over de situatie van de Roma in Kosovo en verschillende "Subject Related Briefing - Kosovo" over tewerkstelling, socio-economische situatie en sociale zekerheid en de situatie in verschillende gemeenten waaronder Urosevac).

In de mate verzoeker voorhoudt dat een *"manifeste tegenstrijdigheid tussen de stukken van verweerster en het attest dat wordt voorgelegd door verzoeker (blijkt)"*, met name een attest van de heer M. Jashari, en als gevolg van deze tegenstrijdigheid de commissaris-generaal hem het voordeel van de twijfel diende toe te kennen of aanvullende informatie diende op te vragen aan de heer M. Jashari, wijst de Raad erop dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstantie is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van de beslissing gebaseerd heeft op alle gegevens van het administratief dossier, waaronder de verklaringen van verzoeker, het door hem neergelegde attest, op de uitgebreide gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker, namelijk Kosovo, en op alle andere dienstige stukken. In casu, merkt de Raad vooreerst op dat het attest dat verzoeker indient als bewijs van zijn afkomst uit Urosevac en de voorgehouden vervolgingsfeiten, vermeldt dat het gezin veel problemen heeft gekend met andere burgers, zij mishandeld en bedreigd werden door onbekenden en zij onmogelijk kunnen terugkeren omdat hun huis vernield werd en omdat zij geen Roma-buren meer hebben.

De vermelding dat verzoeker problemen met andere burgers zou hebben gekend is vaag vermits er geen enkele concrete toelichting wordt gegeven. Daaruit kan ook niet afgeleid worden dat verzoeker, in de mate enig geloof kan gehecht worden aan zijn beweringen, ooit hulp of bijstand heeft gezocht bij de door de Kosovaarse autoriteiten voorziene instanties of de internationale actoren in Kosovo of dat hem hulp en bescherming zou zijn geweigerd omwille van zijn Roma-etnie. In de "Subject related briefing – Kosovo – situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente Ferizaj/Urosevac" (19 juli 2010) leest de Raad het volgende: "De Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) leven voornamelijk in (...) en in de wijken Halit Ibishi" (*eigen onderlijning: p. 9 – 10, informatie afkomstig van OSCE, 24 september 2009, en "rondetafelgesprek"*), dit is met name de plaats en de wijk waar verzoeker beweert altijd gewoond te hebben (gehoor 27 oktober 2010, p. 3). Het is dan ook merkwaardig vast te stellen dat in het attest wordt gesteld dat verzoeker geen Roma-buren meer zou hebben. Verder leest de Raad dat (1) er in Urosevac de laatste jaren geen etnisch geïnspireerde incidenten gemeld werden waarbij RAE gemeenschappen betrokken waren, (2) de lokale Roma-leider verklaarde dat de veiligheid voor de Roma redelijk goed is, (3) er de laatste jaren geen gevallen zijn geweest van interetnisch geweld en de Roma volledige bewegingsvrijheid hebben en (4) de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de Kosovaarse politie en van de KFOR, en (5) zij in geval van

moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen waarvan de zaken zonder onderscheid worden onderzocht door de politie (SRB, p. 11; bronnen: KFOR; “Municipal Return Officer” en het “bureau van de gemeenschappen en “rondetafelgesprek”).

De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal correct kon beslissen dat “Het door u neergelegde attest van Mehmet Jashari, waaruit moet blijken dat u veel problemen met medeburgers in Urosevac kende, dat u bedreigd en uitgescholden werd, (...) hieraan geen afbreuk doet, gezien ze geenszins in overeenstemming te brengen is met bovenstaande informatie.”. Overigens dient te worden vastgesteld dat in het attest wordt vermeld dat verzoeker en zijn gezin naar het buitenland zouden zijn gegaan in de loop van het jaar 2000, zodat dit attest niet in het minst de door verzoeker aangehaalde en beweerde problemen die hij zou hebben gekend vanaf 2007 kan ondersteunen.

Meer nog, in de SRB p. 12 staat te lezen dat naar aanleiding van een melding van Human Rights Watch (HRW) en Amnesty International (AI) op 7 september 2009 van het feit dat 20 Roma-families uit de wijk Halit Ibishi in Urosivac bij het gemeentelijke “bureau van de gemeenschappen” een petitie hebben ingediend omdat deze families tussen 17 augustus 2009 en 22 augustus 2009 meermaals verbaal en fysiek zouden zijn aangevallen door “onbekenden”, de politie een onderzoek instelde naar de aantijgingen, CEDOCA een bezoek bracht aan de gemeente Urosevac en dat alle aanwezige Roma en Ashkali-leden van het “bureau van de gemeenschappen” tijdens een rondetafelgesprek categoriek stelden dat er zich geen dergelijke feiten hebben voorgedaan in de wijk Halit Ibishi. De Raad hecht derhalve geen geloof aan verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten door derden en is van oordeel dat het attest, gelet op het voorgaande, zijn beweringen niet bewijst.

2.7. Wat betreft verzoekers verwijzing naar het rapport van UNHCR van november 2009 moet worden benadrukt dat dit rapport, om verschillende redenen, geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing of de gevolgtrekking die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen eraan verbonden heeft. Indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo – en met name voor de Roma waarvan velen het slachtoffer zijn van discriminatie of in precare levensomstandigheden leven – moeilijk blijft of zelfs zorgwekkend is, is deze algemene situatie niet van die aard om te besluiten dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Dit wordt ook zo gesteld door UNHCR die in zijn ‘Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo’ van 9 november 2009, benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Daar waar verzoeker refereert aan de algemene veiligheidssituatie en de beperkte bewegingsvrijheid in hoofde van etnische minderheden waaronder RAE in Kosovo, moet worden vastgesteld dat deze vaststellingen algemeen van aard zijn en zodoende géénszins afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie toegespitst op het individuele dossier waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Uit de toegevoegde informatie blijkt ook nog dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie doch wel op integratie in het politieke, sociale en economische leven. Er worden gestaag diverse maatregelen op touw gezet (grondwet, antidiscriminatiwet, strategisch integratieplan) om bevordering op het vlak van politieke participatie, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, tewerkstelling, sociale zekerheid, gelijke rechten, registratie te realiseren. Hoewel dit een werk van lange adem is dat overigens beïnvloed wordt door tal van factoren die het loutere etnische aspect overstijgen (cf. algemene economische malaise, culturele tradities), worden er niettemin concrete resultaten geboekt. Uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet zou lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst noch dat hij zich niet onder de bescherming van dat land zou kunnen of willen stellen.

Dat de lokale ordehandhavingsautoriteiten inderdaad hoofdzakelijk zijn samengesteld uit Albanezen en dat er wel degelijk sprake is van een terughoudendheid om in te grijpen in etnisch ingegeven conflicten is een bewering die niet overeenstemt met de informatie over verzoekers plaats van herkomst Urosevac: SRB, p. 11 e.v.: “De verschillende gemeenschappen zijn over het algemeen tevreden met het werk van de Kosovaarse politie en van de KFOR. In geval van moeilijkheden kunnen ze zonder problemen een klacht neerleggen. De zaken worden zonder onderscheid onderzocht door de politie. In Ferizaj/Urosevac opereren drie veiligheidsdiensten die bescherming kunnen bieden volgens het principe

van de first, second and third responder. In geval van veiligheidsincidenten zullen ze in volgorde optreden (...) Er zijn Roma en Ashkali werkzaam bij de gemeente, bij het lokale en regionale politiekantoor, de OVSE, de FSK (...) het bureau van de gemeenschappen, in het onderwijs en bij de medische eerstelijnscentra. (...)”

In de mate verzoeker opmerkt dat uit het verslag van UNHCR eveneens blijkt dat er een gebrek aan aanbod tot onderwijs in de Roma-taal is en dit een stimulerende factor heeft op een opvallende hoeveelheid schoolverlaters binnen de minderheidsgroepen, wijst de Raad erop dat er gestaag diverse maatregelen op touw worden gezet (grondwet, antidiscriminatiewet, strategisch integratieplan) ook in verband met het onderwijs in Urosevac zoals blijkt uit de SRB van 19 juli 2010 p. 20 tot 22. De Raad wijst erop dat uit onderzoek blijkt dat verschillende elementen als factoren bijdragen tot de lage inschrijvings- en handavingsgraad voor leerlingen uit RAE-gemeenschappen, met name de armoede, de lage scholingsgraad van de ouders, een gebrekkige afdwinging van de schoolplicht, de lage handavingsgraad bij meisjes en een gebrek aan uitvoering van Government Strategy on het Integration of RAE's in Kosovo. Wat de gezondheidszorg betreft blijkt uit het SBR p. 19 dat leden van de minderheidsgroepen gebruik maken van publieke en private medische centra in de gemeente en dat zij hier terecht kunnen in hun eigen taal en geen ernstige problemen kennen in de toegang tot de gezondheidszorg. De “Landenfiche Kosovo” van Caritas, die betrekking heeft op sociale uitkeringen (werkloosheidsuitkeringen, sociale bijstand en ziekte-uitkeringen), wijzigen niets aan de vaststelling dat uit de SBR blijkt dat leden van de minderheidsgroepen gebruik maken van publieke en medische centra.

Wat het rapport van de “Assemblée parlementaire”, “*Roma asylumseekers in Europe*” betreft dient te worden vastgesteld dat dit rapport betrekking heeft op de algemene situatie van Roma in Europa en dat daarin voorstellen worden geformuleerd ter verbetering, doch dat dit document niet vermog de specifieke informatie toegevoegd aan het administratief dossier, die derhalve aansluit bij de individuele situatie van verzoeker, te weerleggen of te ontkrachten. Noch komt het besluit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit heeft getrokken in het gedrang.

2.8. De Raad benadrukt nog dat krachtens artikel 48/3 van vreemdelingenwet de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève “a) ofwel zo ernstig van aard (moeten) zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en *The law of refugee status*, J. Hathaway, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen ernstige problemen met onbekende burgers heeft aannemelijk gemaakt en dat de algemene situatie in Kosovo, meer bepaald in Urosevac, niet van dien aard is om te besluiten dat elke Rom anno 2011, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient te koesteren.

2.9. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas enerzijds en verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat hij als Rom niet of niet afdoende bescherming kan verkrijgen van de Kosovaarse autoriteiten. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om

aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Er zijn in het administratief dossier geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS